

hangenden oever gezeten heeft om beschut te zijn tegen de vinnige koude of wel dat ze aan het open plekje in het ijs haar dorst heeft willen lesschen, waarbij ze eene beweging makende, door den Buizerd is opgemerkt en door dezen, zeker door honger gedreven, tot goeden buit verklaard. Immers deze laatste had een geheel leege krop en het liep al tegen een uur in den namiddag, wel een bewijs dat hij nog niets had gegeten dien dag en dat bij zulk een felle koude. Bij opening bleek dat zijn maag ook geheel leeg was, hij moet dus geweldig honger gehad hebben, zoodat hem, menschelijker wijs gesproken, deze euveldaad niet te zwaar mag worden aangerekend. Het spreekwoord zegt toch, „honger is een scherp zwaard”. Ons allen is trouwens genoegzaam bekend, dat het voedsel van den Buizerd hoofdzakelijk bestaat uit muizen en niet uit vogels, en dat hij zich alléén in uitersten nood aan deze laatste vergrijpt. Geen beter bewijs voor deze mijne bewering heb ik, dan de 183 aantekeningen van door mij onderzochte buizerden, over verschillende jaren en jaargetijden, waarbij er slechts 17 zijn waaruit ik kon vaststellen, dat zij een vogel hadden buitgemaakt en opgepeuzeld. Meestal waren muizen, mollen en kikvorsch hun voedsel geweest. Zoo ontving ik op 16 October 1928 nog een met niet minder dan „drie” kikvorsch in zijn krop, welke nog geheel gaaf waren.

De geschoten Buizerd prijkt thans nog met de „geslagen” lijst onder zijn poot opgezet in de verzameling van voormelden jager, als straf voor zijne wandaad en als het ware gebrandmerkt voor zijne soortgenooten. Laten we thans onzen tocht als afgeloopen beschouwen. Ik hoop dat deze wandeling door de vrije natuur U evenals mij eenige genotvolle uren heeft geschonken niet alléén, maar ook dat U overtuigd is, dat er buiten nog veel, veel meer is te zien, dan het rusteloos gejaag en gejakker om toch maar met den tijd mee te kunnen. Ontvlucht dan stad en dorp, landweg en heirbaan, zoek op de geheime paadjes welke zich slingeren door bosch en hei, naar oorden en plekjes, waar het geraas van onzen tijd niet doordringt, plekjes, waar niets heerscht dan indrukwekkende stilte, ja paadjes en plekjes, door geen onbevoegden betreden, nog aan ongewijden bekend, waar moeder natuur haar maagdelijk schoon nog ongerept ten toon spreidt. Ja, daar moet gij in alle stilte uw bivak opslaan. Hetzij in Lente, Zomer, Herfst of Winter, steeds is het groote boek voor ons geopend en wie niet ziende blind is of hoorrende doof, wie gevoel heeft voor de natuur met al hare schatten, kan daar genieten zonder weerga. Daar in de eenzaamheid, ver van al het wereldsch gedoe, wordt hem bewondering afgedwongen voor het grootsche, het wonderlijke werk der Schepping en moet hij met mij uitroepen: nergens is er zooveel te zien en te leeren dan buiten in de vrije natuur. Ik hoop dat U mij nog meermalen zult vergezellen op

mijne „Zwerftochten” en zeg daarom: tot een volgende maal.

Venlo, 12 Febr. 1929.

J. L. WIELDERS.

DE MUURHAGEDIS,

Lacerta muralis (Laur.)

te Maastricht.

Professor Dr. P. N. van Kampen en J. Heimans in: „Fauna van Nederland”, afl. III, Amphibia en Reptielen, vermelden *Lacerta muralis* (Laur.) uit Zuid-Limburg: bij Maastricht, Slenaken, Epen en Valkenburg.

Tot nu toe was 'k, van wat de opgave Maastricht betreft, 'n ietwat „ongeloovige Thomas”.

Zeker, graag wilde 'k op 't getuigenis van anderen aannemen dat de Muurhagedis hier vroeger wel 'ns gevonden was.

Maar, dat ze er nu nóg zou huizen, wilde er bij mij niet in.

Immers, zoo vaak al had 'k naar 't beestje gezocht; bereids herhaaldelijk anderen, die bekeerden *Lacerta muralis*, jaren geleden, in „de Maastrichter Werken” te hebben gezien, aangezocht om me dan toch 'ns 'n exemplaar ter contróle te brengen.

Altijd tevergeefs!

Thans echter ben 'k bekeerd.

De Muurhagedis komt te Maastricht nog wel degelijk voor.

Ettelijke weken geleden bracht Majoor Rijk me de blijde boodschap, dat hij twee dezer diertjes gezien had op 'n ouden muur van 't Aldenhofpark.

Samen zijn we er toen op uitgetrokken en we zagen er, in 'n kwartier tijds, minstens 'n half dozijn! zich koesteren in de warme zon, welke den muur van 't Jezuiten-park zoo lekker heet kan blakeren, dien kan stoven tot 'n ideale verblijfplaats voor deze zonne-warmte minnende beestjes.

Nadien zie 'k ze dagelijks langs den wand capriolen maken, vaak ook me met 'n lodderoog aankijken, als wilden ze zeggen: „had je ons maar!”

Nu, eerlijk gezegd, mij bekreep wel 'ns de lust om één hunner te bemachtigen, als „Beleg” onder te brengen in 't Natuurhistorisch Museum.....

Doch tot op vandaag toe is me zulks niet gelukt. Hunne nooit dommelende waakzaamheid en acrobatische lenigheid hebben hen uit m'n grijphanden weten te houden.

Of 'k 't erg betreuer?...

Neen, 'k gun den beestjes graag 'n onbezorgd, prettig verder leven.

Mogen ze zich wakker blijven reppen als van anderen kant ooit gevaar mocht dreigen!

Lacerta muralis is voor Maastricht 'n levend Natuurmonument, 't welk 'k in de hoede aanbeveel van allen, die iets voor onze mooie Zuid-Limburgsche fauna voelen.

Maastricht, 25 Mei '29.

Jos. CREMERS.